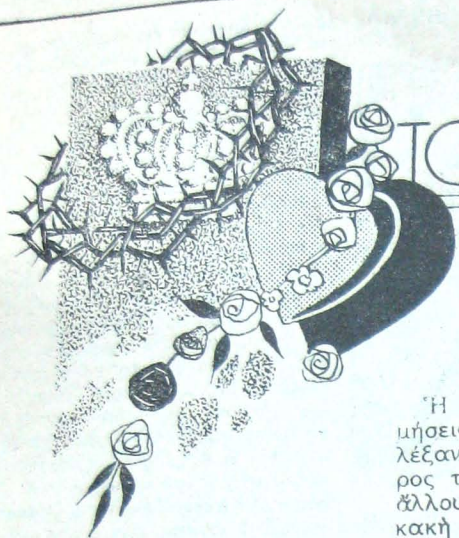

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΝ

[Αύθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκηπίσσης Ασπασίας, χήρας του άλησομνήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις]

Δ'

Ἡ πατρικὲς αὐτὲς ἐπιτιμήσεις, δὲν ἔκαμάν τὸν 'Αλέξανδρο νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του. Ἡ πράξις του ἔξ ἄλλου, κάθε ἄλλο παρὰ κακὴ καὶ ἀξιόμειπη ἦταν.

Ἄκουσε λοιπὸν τὰ λόγια τοῦ Κωνσταντίνου ψύχραιμα, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, θέσαιος ὅτι δὲν ἔκαμε παρὰ τὸ καθήκον του. Κι' ἀφοῦ ἄφησε τὸν πατέρα του νὰ τελειώσῃ, τοῦ εἶπε κατόπιν μὲ σεβασμὸ:

— Σὰς ζητῶ συγνώμην, πατέρα, πού διέκοψα τὶς σπουδὲς μου καὶ ἤρθα ἐδῶ, χωρὶς νὰ σὰς ἐρωτήσω προηγουμένως. Τὸ ἀπέφυγα αὐτό, ὄχι ἀπὸ ἐπιπολαιότητα. Ἦταν τόσοσ ὁ ἐνθουσιασμὸς μου, ὅταν ἔμαθα πὼς ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, ὥστε δὲν σκέφθηκα τίποτε ἄλλο, παρὰ πὼς νὰ τρέξω τὸ γρηγορώτερο στὴν πατρίδα μου. Δὲν εἶμαι μικρὸς, ἄλλωστε. Ἐχῶ τὴν ἴδια ἡλικία πού ἔχουν καὶ οἱ στρατιῶται μας, πού πολεμοῦν αὐτὴ τὴ στιγμή κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας στρατιώτης, κι' ὡς Ἕλλην στρατιώτης ἔχω ὠρισμένες ὑποχρεώσεις στὴν πατρίδα μου. Γιατὶ λοιπὸν δὲν θέλετε νὰ μὲ κρατήσετε κοντὰ σας;

Ἐνῶ μιλοῦσεν ἔτσι ὁ 'Αλέξανδρος, ἡ φωνὴ του ἐπάλλετο ἀπὸ συγκίνησι. Τὰ λόγια του ἦσαν ὑπέροχα καὶ ἐνθουσιώδη, λόγια γνησίου Ἑλλήνου.

Ἐίχε σταθῆ μιλῶντας στὸν πατέρα του σὲ προσοχή, σὰν τέλειος στρατιώτης, πού ἀναφέρεται στὸν ἀξιωματικὸ του.

Ὁ Κωνσταντῖνος συγκινήθηκε βαθύτατα ἀπ' τὰ λόγια τοῦ 'Αλεξάνδρου. Θέλησε νὰ πῆ κάτι ἀκόμη, μὰ δὲν μπόρεσε.

Καὶ μὴ μπορώντας πειὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησί του, ἔσφιξε τὸν 'Αλέξανδρο στὴν ἀγκαλιά του.

Ἔτσι ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος ἔμεινε στὸ μέτωπο, κοντὰ στὸν πατέρα του, κοντὰ στὴ φωτιά τῆς μάχης, κοντὰ στοὺς ἀγωνιζομένους ἡρωϊκῶς Ἕλληνας πολεμιστὰς.

Ἄν καὶ νέος δὲ ἀκόμη, προσέφερε σημαντικὲς ὑπηρεσίες κατὰ τοὺς ἐνδόξους Βαλκανικοὺς πολέμους. Ἦταν μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους πρίγκηπας, τὸ δεξι χέρι τοῦ Κωνσταντίνου.

Ἐδείξεν ἐπίσης ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1912, ὅλη του τὴν γενναιότητα, ὅλη του τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀφοβία. Ἐξετίθετο στοὺς κινδύνους, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ ζωὴ του.

Πολλὲς φορές, ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Στρατηγεῖου τοῦ συνιστοῦσαν νὰ προσέχη καὶ νὰ μὴν ἐκτίθεται στὸν κίνδυνον. Ὁ πρίγκηψ ὑπάκουγε, γιὰ νὰ μὴ τοὺς δυσ-

ρεστήσῃ, μ' ἕνα συγκαταβατικὸ χαμόγελο στὸ ἐφηβικὸ του πρόσωπο, μὰ τὴν ἐπομένη λησμονοῦσε τὶς πατρικὲς συστάσεις κι' ἔτρεχε ὅπου ὑπῆρχε μεγαλύτερος κίνδυνος.

Οἱ Ἕλληνες στρατιῶται: εἶχαν ἐκτιμήσει τὴν γενναιότητα του αὐτὴ καὶ τὸν ἐλάτρευαν. Οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν ἔφεραν ὡς παράδειγμα στοὺς ὀπλίτας...

Ἔτσι, μέσα στὴ φωτιά τῶν μαχῶν, ὠνομάσθη ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ...

***

Καιρὸς τώρα νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Λεβίδη, ὅπου ἐδίθετο, ὅπως ἐγράψαμε παραπάνω, μεγάλος χορὸς, στὸν ὅποιον ἦσαν καλεσμένοι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, οἱ πρίγκηπες καὶ ἡ οἰκογένεια Πέτρου Μάνου.

Ὅπως προαναφέραμε, μόλις ἡ 'Ασπασία Μάνου ἐμπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἐπροκάλεσε τὸν θαυμασμὸ ὄλων τῶν καλεσμένων. Ἐλαμπε, γεμάτη γοητεία, γεμάτη ὠμορφιά καὶ χάρι. Ἐδίδει τὴν ἐντύπωσι μίᾳς σύγχρονης Ἀρτέμιδος, μέσα στὴν κατάφωτη αἴθουσα τοῦ χοροῦ, μίᾳς Ἀρτέμιδος πού γύρισε στὸν κόσμον ἀπὸ τὰ θάθη τῶν αἰώνων, γιὰ νὰ τὸν καταπλήξῃ μὲ τὴν ὑπέροχη γοητεία της.

Ὅλων τὰ μάτια εἶχαν καρφωθῆ ἐπάνω της...

Ὅσοι δὲν τὴν ἐγνώριζαν, ρωτοῦσαν τοὺς πλαγινούς των:

— Ποιὰ εἶνε ἡ πανῶμορφη αὐτὴ δεσποινίς; Εἶνε ξένη;

— Ξένη!... Κάθε ἄλλο, ἀπαντοῦσαν οἱ γνωστοὶ τῆς οἰκογένειας Μάνου. Εἶνε ἡ κόρη τοῦ Πέτρου Μάνου. Ἡ δεσποινίς 'Ασπασία...

Ἡ 'Ασπασία Μάνου ἀντελήφθη ἀμέσως τὸν θαυμασμὸ πού ἐπροκάλεσε καὶ σεμνὴ καὶ συνεσταλμένη ὅπως ἦταν, ἀπεσῦρθη στὸ θάθος, σὲ μιά γωνία τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ. Μὰ οὐτ' ἐκεῖ ἔβηκε τὴν ἡουχία της. Τὰ φασματῖν τῶν κυριῶν καὶ τὰ μονόκλ τῶν κυριῶν ἐστρέφοντο ἐπάνω της ἐπιμόνας.

Ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, ὁ ὅποιος ἔβρισκόταν ἐπίσης, καθὼς εἶπαμε, στὸ χορὸ τῆς κ. Λεβίδη, ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι κάτι ἐκτακτὸ συνέβαινε γύρω του καὶ ἐξηγέρθη ἡ περιέργειά του.

Τὶ κύττοσαν λοιπὸν ἔτσι ἐπίμονα οἱ καλεσμένοι;

Γύρισε καὶ ζήτησε στὴν ἀρχὴ πληροφορίες ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ του, τὴν πριγκηπίσσα Ἐλένη.

Ἡ Ἐλένη χαμογέλασε μὲ καλωσύνη καὶ γύρισε καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀσπασίας.

Ὁ πρίγκηψ παρακολούθησε τὸ βλέμμα της καὶ τὰ μάτια του ἔπεσαν ἀξαφνα πάνω στὴν δεσποινίδα Μάνου.

Τὶ αἰσθάνθηκε αὐτὴ τὴ στιγμή;

Τὶ ἔνοιωσε, θαθεῖα στὴν καρδιά του;

Συγκινήθηκε πάντως ἐξαιρετικά.

Εἶμαι γνησιμὴν σοὶ ἐγκαταμωω
τὴν ἀγαπημὴν μου Ἐλένη
πὸ τὴν αἰὸς ἡμερομῆρα διαμονῆ
ἐν τῇ Ἀθήνᾳ μας Ἀσπασία

Ἀθήναι 22. 11. 33

Μίση Βασυλῆς Ἀλεξάνδρου.

Τὴν γοητευτικὴ ἐκείνη Ἀθίδα, ποὺ εἶχε προκαλέσει τὸν θαυμασμό τῶν καλεσμένων, δὲν τὴν ἐβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

Κάπου εἶχε ξαναδῆ τὸ γλυκὸ κι' ἐκφραστικὸ ἐκεῖνο πρόσωπο, μὲ τὰ ζῶηρά μαύρα μάτια.

Ποῦ δμως;

Βασάνιζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ θυμηθῆ, μὰ δὲν τὸ κατάρθανε. Καὶ μιὰ ἀλλόκοτη ἀνυπομονησία τὸν κατέλαβε. Ἀνυπομονοῦσε νὰ θυμηθῆ, νὰ μάθῃ ἔστω, τὸ ὄνομα τῆς ὠραίας κόρης, ποῦ τόσο τὸν εἶχε συγκινήσει ἡ παρουσία της.

Βασάνιζε, λέμε, τὸ μυαλό του, μὴ μπορῶντας νὰ ξεκολλήσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω της.

Ποιά ἦταν λοιπὸν ἡ γλυκεῖα ἐκείνη Ἀθίς, ποὺ τὸν ἐγοήτευε, τὸν ἐμαγνήτιζε ἔτσι δυνατὰ, ἔτσι ἰσχυρὰ;

Γιατί δὲν τὸν βοηθοῦσε ἡ μνήμη του νὰ τὴν θυμηθῆ;

Ποῦ τὴν εἶχε ξανασυναυτήσῃ;

Ποῦ καὶ ποτε;

Ἡ πριγκίπισσα Ἐλένη ἀντελήφθη τὴν ἀγωνία τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα κι' ἐμάντευε τί συνέβαινε στὴ σκέψι του καὶ στὴν καρδιά του.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, θέλοντας νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπ' τὴν ἀγω-

νία, τὴν φέοια αἰσθανότανε, θέλοντας νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά του, τοῦ ψιθύρισε:

—Τί σοῦ συμβαίνει, Ἀλέξανδρε;

Ὁ Ἀλέξανδρος τινάχτηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ κάποιο ὄνειρο. Κύτταξε τὴν ἀδελφή του καὶ τῆς εἶπε:

—Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ κάτι.

—Τί;

—Βλέπετε τὴν δεσποινίδα αὐτή, ἐκεῖ, ἀπέναντί μας;

—Τὴν βλέπω.

—Αὐτὴ μὲ τὸ ψηλὸ, λυγερὸ ἀνάστημα.

—Ναί, ναί, τὴν βλέπω.

—Ξέρεις ποιά εἶνε;

—Φυσικὰ ξέρω...

—Ποιά εἶνε λοιπὸν;

—Μὰ δὲν τὴν θυμάσαι;

Ὁ Ἀλέξανδρος στενοχώρηθηκε.

—Λοιπὸν; τοῦ ψιθύρισε ἡ Ἐλένη.

—Ὁμολογῶ. πὼς δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ. Κι' ὁμως εἶμαι θέσβαιος. πὼς δὲν τὴν βλέπω γιὰ πρώτη φορά. Μοῦ θυμίζει κάτι... κάτι τὸ γλυκὸ καὶ εὐχάιστο... Ἀλλὰ ποιά εἶνε τέλος πάντων;

Ἡ πριγκίπισσα Ἐλένη γαμογέλασε μὲ καλωσύνη καὶ ἀπάντησε:

—Πολὺ ἐσκόλα ξεχνᾶς τίς παλιές σου

γνωριμίες, Ἀλέξανδρε. Μὲ τὴν νέα αὐτὴ ἐπαίξαμε πολλές φορές μαζὺ στὸν Κήπο μας. Καί... ἦσαν τόσο καλὸς μαζὺ τῆς... Θυμάσαι;...

—Φτάνει... φτάνει!.. ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ ζῶηρό φῶς χαράς. Φτάνει, μὴ μοῦ πῆς λέξι πειά...

—Θυμάσαι λοιπὸν;

—Βεβαίως θυμοῦμαι. Εἶνε ἡ δεσποινὶς Ἀσπασία Μάνου, ἡ κόρη τοῦ σταυλάρχου κ. Πέτρου Μάνου!

—Ἀκριβῶς.

—Πόσο μεγάλωσε!...

—Καὶ πὼς ὠμόρφηνε!... συνεπλήρωσε ἡ Ἐλένη. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Ἐγὶνε μιὰ ἀπ' τὶς ὠραιότερες Ἀθίδες.

—Νὰ λοιπὸν τοῦ τῆ θυμήθηκες.

—Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς, Ἐλένη. Πέρασαμε τόσες εὐχάριστες ἡμέρες ἄλλοτε μαζὺ τῆς, ὅταν εἴμαστε μικροί!...

—Ἀπουσίαζε ἀρκετὰ χρόνια στὴν Εὐρώπη, ὅπου ἐσπούδαζε, εἶπε σὲ λίγο ἡ Ἐλένη.

—Ναί, θυμοῦμαι, ἀπάντησεν ὁ Ἀλέξανδρος.

Θυμοῦμαι πόσο συγκινήθηκα γιατί θὰ τὴν ἐχάναμε ἀπὸ τὴ συντροφιά μας, ὅταν μᾶς εἶπε πὼς θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Εὐρώπη!... Πὼς περνοῦν, ἀλήθεια, τὰ χρόνια!... Ἐγὶνε σιωπὴ γιὰ μερικὰ λεπτά.

Ἡ Ἐλένη δὲν μιλοῦσε.

Κύτταζε πότε τὸν Ἀλέξανδρο καὶ πότε τὴν Ἀσπασία. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε θυθιστῆ σὲ ὄνειροπολήσεις.

Τὸ βλέμμα του ἦταν καρφωμένο ἐπάνω στὴν δίδα Μάνου, ρεμβῶδες κι' ὀνειροπόλο...

Ἦξερε, ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ὁ Πέτρος Μάνος ἦ ἢ κ. Λεβίδη θὰ τοῦ παρουσίαζον τίς δυὸ ὠραίες Ἀθίδες. Καὶ ἡ συγκινήσεις, τὴν ὁποῖαν ἐνοιωθε στὴν προσδοκία αὐτῆ, ἦταν μεγάλη, ἀπέραντη.

—Δὲν θάθελες νὰ χορέψης μαζὺ μὲ τὴν δεσποινίδα Μάνου; τὸν ρώτησε, σὲ λίγο, ἡ πριγκίπισσα Ἐλένη.

—Καὶ θέβαια θὰ ἤθελα, ἀπάντησε πρόθυμα ὁ πριγκίψης.

—Ἐτσι θὰ ἔρῃτε τὸν καιρὸ νὰ θυμηθῆτε τὰ περασμένα.

—Ναί, τὰ ἀλησιόνητα περασμένα.

—Καὶ θὰ ξαναγίνετε δυὸ καλοὶ φίλοι, ὁ

Ἡ πριγκίπισσα Ἀσπασία
(Σύγχρονη φωτογραφία ἐκ τοῦ Ἀρχείου τῆς Α. Ψηφιλότητος)

πως και άλλοτε.

—Γιατί όχι;
—Εκείνο που επρόβλεπε κι' έπεριμενε ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος δέν άργησε νά πραγματοποιηθή.

Λίγα λεπτά κατόπι, του παρουσίασαν τις δίδες Μάνου.

Τί συγκινητική στιγμή!...

Πώς χτυπούσαν ή καρδιές των, γεμάτες άγαλλιασι, γεμάτες έλπίδες!...

'Η πριγκήπισσα 'Ελένη έβειξε στις άδελφές Μάνου έξαιρετική καλωσύνη, μεγάλο ένδιαφέρον, έγκάρδια καταδεκτικότητα.

Ο 'Αλέξανδρος ήταν εύτυχιμένος.

—Όσο ν' άρχισή ο χορός, άρχισαν νά μιλούν, νά μιλούν για τά περασμένα.

—Θυμάστε τά παιχνίδια μας, δεσποινίς; ρώτησε ο 'Αλέξανδρος την 'Ασπασία. Τί χαρούμενοι κι' εύτυχιμένοι καιροί!...

—Και τί γρήγορα πού πέρασαν, 'Υψηλότατε!...

—Μάς έγώρισαν ώρισμένες ύποχρεώσεις, μά όχι για πάντα, εύτυχώς. Νά πού ξανασυναντηθήκαμε, χωρίς νά ύπάρχη φόβος νά χωριστούμε πειά. Δέν είν' έτσι;

—Μάλιστα, 'Υψηλότατε. 'Η καλωσύνη σας εινε μεγάλη!...

—'Εξάφνα ή μικρή όρχήστρα άρχισε νά παίξη έννα γλυκύτατο και τεταχτό θάλξ.

Οί καλεσμένοι της κ. Λεβίδη ήλεκτρίσθηκαν.

Τά χορευτικά ζεύγη έσχηματίσθηκαν άμέσως.

Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος στήριξε τό θλέμμα του στό γλυκό, παρθενικό πρόσωπο της κόρης του Πέτρου Μάνου.

Μά και ή δεσποινίς 'Ασπασία έκαμε τό ίδιο.

Μέ τό θλέμμα

τους αυτό έξέ-

φραζαν την έπι-

θυμία πού τους

κατείγνεν αυτή τη

στιγμή.

Δέν χροιαζόν-

τουσαν λόγια.

Είνε στιγμές,

πού τά μάτια άν-

τικαθιστούν θου-

μάσια τη γλώσ-

σα και τά χεί-

λι!...

Μιλάνε και λέ-

νε περισσότερα

άπό αυτή!...

—'Ετσι λοιπόν,

αυθόρμητα, μπο-

ρεί νά πή κα-

νείς, ένώ ή με-

λωδίες της μου-

σικής παρέσυ-

ραν τους πάντας

στή δίνη του χο-

ρού, ο πρίγκηψ

'Αλέξανδρος έ-

δωσε στη δίδα

Μάνου τό χέρι

του και ρίχτη-

καν έξαλλοι, με-

θυσμένοι, εύτυ-

χείς, στό χορευ-

τικό δίπλο.

—'Όσαν κ' οι

δυο άπειρος εύ-

τυχιμένοι τη

στιγμή αυτή.

Ο πρίγκηψ

'Αλέξανδρος έ-

σφιγγε πάνω στό

στήθος του την

άθραν, την ώ-

ραία κ' ευγενική

'Ατίθια, ή όποια

ύπήρξεν άλλοτε

ο καλύτερος σύ-

ντροφος των παι-

δικών του παι-

χιδιών, στό χλο-

ερό παράδεισο

του Βασιλικού

Κήπου.

'Η δεσποινίς

Μάνου ένόμιζε

πώς όνειρεύεται.

'Η τιμή πού της

έκαμε ο πρίγ-

κηψ, τό ένδιαφέ-

ρον πούδειξε γι'

αυτή, άπ' την

πρώτη στιγμή, τά έγκάρδια λόγια πού της ειπε, της ειχαν κά-
μει την τρυφερή της καρδιά νά ξεχειλίση άπό χαρά κι' άγαλ-
λιασι.

Αισθανόταν την εύτυχία της σάν μέθη δυνατού ποτού, πού ξα-
λίζει και μεταφέρει στους ούρανούς!...

Είχε μισοκλείσει, ένώ έγόρευαν τά μάτια της και δέν έθλεπε
παρά μόνον μία θαμπή, χρυσή φεγγαβολή, άπό τά φώτα της
αίθουσας.

—'Άκουγε τη μουσική, ή όποια έπέτεινε την θεική της εύδα-
μονία!...

Της φαίνονταν, ότι δέν άγγιζε τό δάπεδο, ότι πετούσε ψηλά,
μακριά άπ' τους άλλους ανθρώπους, σπριγγιμένη στον ώμο του
καβαλιέρου της!...

—'Άσφαινα, άπ' τό γλυκό της αυτό όνειρο, την έξγαλε ή ψιθυ-
ριστή φωνή του πρίγκηπου. Βλέποντάς την έτσι χαμένη, έτσι
'αειδευμένη σ' έναν κόσμο όνειρων ο 'Αλέξανδρος, την ρώτη-
σε σιγά, ψιθυριστά, μ' ένδιαφέρον, με στοργή, μπορεί νά πή
καινείς:

—'Κουρασθήκατε, δεσποινίς;

—'Ω, όχι, 'Υψηλότατε, κάθε άλλο μάλιστα, άπάντησε ή 'Α-
σπασία. Πώς τό έφανασθήκατε άλλο;

—'Σάς ζητώ συνώνυμη, αλλά... νά... πώς νά σας τό πώ; Μου

φάνηκε πώς είχατε έξαντληθή, πώς ο χορός σας έξάλισε ίσως...

—'Σάς ευχαριστώ, 'Υψηλότατε, για τό ένδιαφέρον σας. 'Αλλά

δέν έκουράσθηκα καθόλου. Δέν είμαι εύτυχώς τόσο εύπαθής!...

—Τό ξέρω, δεσποινίς.

—Τό ξέρετε;

—Φυσικά.

—Πώς;

—'Από τον
καιρό πού παι-
ξαμε μαζί στό
Βασιλικό Κή-
πο. Είσαστε ή
πρώτη στό παι-
χνίδι, ή ιόνη,
και μεταξύ των
άγοριών ακό-
μα, πού μπο-
ρούσατε νά με
παρακολοιού-
τε σέ κάθε παι-
δική τρέλλα.
Θυμάστε;

—Φυσικά. Δέν
έξέχασα, ούτε
και θά ξεχάσω
ποτέ τις ώρες
έκείνες ήμέρες.

—Κι' όμως
πέρασαν τόσα
χρόνια άπό τό-
τε!...

—'Σάν μιά ώ-
ρα!... 'Σάν μιά
μέρα!...

—'Σάν μιά
μέρα, αλήθεια
Και μέσα σέ
μιά μέρα, όλα
άλλαξαν. Σεις
γινήκατε δε-
σποινίς πειά.
'Η πιο κομψή
κ' ή πιο ώραία
μέσα σ' όλες
τις δεσποινίδες
της πρωτεουσού-
σης!...

—'Σάς ευχα-
ριστώ, 'Υψηλό-
τατε, για τό κο-
πιλιμάν, μά δέν
νομίζετε πώς
είνε λιγάκι ύ-
περβολικό;

—'Υπερβολι-
κό; Δέν ξέρω
τί θά πή ή λέ-
εις αυτή, δε-
σποινίς Μάνου.
Συνήθισα νά
λέω πάντα την
αλήθεια. 'Υπερ-
βολική είναι ή
σας ή χάρις
σας.

('Ακολουθεί)

Ο βασιλεύς 'Αλέξανδρος
(Φωτογραφία έκ του 'Αρχείου της πριγκήπισσας 'Ασπασίας)